

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 38 2018, nummers 966 – 998 dinsdag 9 oktober 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8
Planschade.....	9
Waterwet.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Openbare Orde.....	10
Ambtenarenrecht.....	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Volksverzekeringen.....	12
Sociale zekerheid overig.....	13
Bestuursrecht overig.....	16
APV-Exploitatievergunning.....	16
Algemene Verordening Gegevensbescherming.....	17
Wet arbeid vreemdelingen.....	19
Wet bescherming persoonsgegevens.....	21
Wet hergebruik van overheidsinformatie.....	21
Wet Luchtvaart.....	23
Wet op de rechtsbijstand.....	23
Vreemdelingenrecht.....	25
Regulier.....	25
Asiel.....	26
Richtlijnen en verordeningen.....	32

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 966

Rechtbank Den Haag, 14-09-2018 (publ. 28-09-2018), SGR 18/2215

Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.
Awb 4:6

HERHAALDE AANVRAAG. Het bestuursorgaan kan niet eerst in bezwaar de afwijzing baseren op artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, nadat in de primaire fase een inhoudelijke afwijzing heeft plaatsgevonden. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 20 december 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:4872](#)). Hierin is overwogen dat het bestuursorgaan bevoegd is om een herhaalde aanvraag inhoudelijk te behandelen en daarbij het oorspronkelijke besluit in volle omvang te heroverwegen, terwijl het bestuursorgaan er ook voor kan kiezen om met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb de herhaalde aanvraag af te wijzen. Hieruit wordt afgeleid dat het bestuursorgaan deze keuze kan maken in de aanvraagfase. Indien het bestuursorgaan er in de primaire fase voor kiest om de herhaalde aanvraag op inhoudelijke gronden af te wijzen, kan op die keuze in bezwaar niet worden teruggekomen omdat dit er toe zou leiden dat eiser door het instellen van bezwaar slechter af is. I.c. is de handelwijze van verweerder in strijd met het verbod van reformatio in peius. Besluit waarbij verweerder het verzoek van eiser om een indicatie banenafpraak heeft afgewezen. (...)

Verweerder heeft bij het bestreden besluit het bezwaar van eiser gericht tegen het primaire besluit ongegrond verklaard. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat eiser geen nieuwe feiten en omstandigheden aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd. Verweerder ziet daarom geen aanleiding om terug te komen op het primaire besluit.

De rechtbank overweegt als volgt. (...) In de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4:6 van de Awb is het volgende te lezen: "(...)" (Kamerstukken II 1990/91, 21 221, nr. 53, blz. 66).

Bij uitspraak van 20 december 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:4872](#)) heeft de CRvB zijn rechtspraak over de toetsing door de bestuursrechter van besluiten op een herhaalde aanvraag of een verzoek om terug te komen van een besluit gewijzigd. Uitgangspunt is dat een bestuursorgaan in het algemeen bevoegd is om een herhaalde aanvraag inhoudelijk te behandelen en daarbij het oorspronkelijke besluit in volle omvang te heroverwegen, ook als de rechtzoekende aan de herhaalde aanvraag geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag heeft gelegd. Het bestuursorgaan kan er ook voor kiezen om, als er volgens hem geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn, met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb de herhaalde aanvraag af te wijzen onder verwijzing naar zijn eerder afwijzende besluit. Voor het toetsingskader is van belang welke keuze het college in het voorliggende geval maakt.

Als het bestuursorgaan de herhaalde aanvraag of het verzoek terug te komen van een besluit op inhoudelijke gronden afwijst, dan toetst de bestuursrechter het besluit op die

aanvraag of dat verzoek aan de hand van de aangevoerde beroepsgronden als ware dit het eerste besluit over die aanvraag of dat verzoek. Anders dan voorheen beoordeelt de bestuursrechter dus niet meer ambtshalve of wat een rechtzoekende aan zijn aanvraag of verzoek ten grondslag heeft gelegd nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn.

Als het bestuursorgaan - overeenkomstige - toepassing geeft aan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, dan toetst de bestuursrechter aan de hand van de aangevoerde beroepsgronden en eventueel door het bestuursorgaan gevoerd beleid, of het bestuursorgaan zich terecht, en zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat er geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn.

De rechtbank stelt vast dat verweerder in het primaire besluit artikel 4:6, tweede lid, van de Awb niet heeft toegepast. De rechtbank is van oordeel dat het primaire besluit een inhoudelijke afwijzing behelst. Hierin is namelijk opgenomen dat eiser geen indicatie banenafpraak krijgt, omdat hij geen begeleiding van de gemeente krijgt. De rechtbank volgt daarom niet de stelling van de gemachtigde van verweerder dat het primaire besluit geen inhoudelijke beoordeling is.

De rechtbank stelt verder vast dat verweerder in het bestreden besluit het primaire besluit niet heeft herroepen. Verweerder heeft in het bestreden besluit de motivering van de afwijzing aangepast, in die zin dat de afwijzing is gebaseerd op artikel 4:6, tweede lid, van de Awb. De rechtbank is – gelet op hetgeen hiervoor onder 4.3. is opgenomen over de wetsgeschiedenis van dit artikel en de voornoemde jurisprudentie van de CRvB – van oordeel dat in het onderhavige geval verweerder niet eerst in bezwaar de afwijzing kan baseren op artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, nadat in de primaire fase een inhoudelijke afwijzing heeft plaatsgevonden. De CRvB heeft immers in zijn hiervoor aangehaalde uitspraak overwogen dat het bestuursorgaan - hier: het Uvw - bevoegd is om een herhaalde aanvraag inhoudelijk te behandelen en daarbij het oorspronkelijke besluit in volle omvang te heroverwegen, terwijl het bestuursorgaan er ook voor kan kiezen om met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb de herhaalde aanvraag af te wijzen. De rechtbank leidt uit die overweging van de CRvB af dat het bestuursorgaan deze keuze kan maken in de aanvraagfase. Daaruit volgt dan dat als het Uvw er in deze zaak in de primaire fase voor kiest om de herhaalde aanvraag op inhoudelijke gronden af te wijzen, op die keuze in bezwaar niet kan worden teruggekomen. Dat zou er immers toe leiden dat eiser door het instellen van bezwaar slechter af is. Gelet op het onder 4.4. weergegeven toetsingskader is de wijze van toetsing door de bestuursrechter immers beperkter bij een afwijzing op grond van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb dan bij een inhoudelijke afwijzing. Daarnaast heeft de toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb tot gevolg dat de in beroep overgelegde stukken buiten de beoordeling van de rechtbank vallen (vgl. de uitspraken van de CRvB van 3 juli 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:2244](#) en van 16 december 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:4388](#)). De rechtbank is daarom van oordeel dat de handelwijze van verweerder in deze zaak in strijd is met het verbod van reformatio in peius. (...)

[ECLI:NL:RBDHA:2018:10948](#)

JnB2018, 967

MK CRvB, 03-10-2018, 17 2975 ZVW

Onderlinge Waarborgmaatschappij DSW Zorgverzekeraar (DSW).

Awb 8:104 lid 2

HOGER BEROEPSPROCEDURE. Geen doorbreking appèlverbod. De omstandigheid dat appellante zich i.c. niet kan vinden in het oordeel van de rechtbank dat een brief niet is aan te merken als een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan is geen aanleiding om het in artikel 8:104, tweede lid, van de Awb omschreven appèlverbod buiten toepassing te laten.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3023](https://ecli.nl/crvb/2018/3023)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 968

MK ABRS, 03-10-2018, 201801460/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie stadsdeel centrum van de gemeente Amsterdam (thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam; het college).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Woningwet 1b, 2, 5

Besluit omgevingsrecht Bijlage II artikel 3

Bouwbesluit 2012 1.1, 1.3, 2.89, 2.90, 3.35, 3.46, 3.47, 3.77, 5.6, 6.21

Besluit uniforme saneringen 2

HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek pand. Bouwbesluit 2012. Relativiteitsvereiste. Appellant woont tegenover pand. De rechtsregels waarop [appellant] een beroep doet (normen van afdeling 3.6 over luchtverversing normen van afdeling 3.7 over spuivoorzieningen, normen van afdeling 3.8 over rookgasafvoer, normen van afdeling 3.11 over daglicht en normen van afdeling 5.1 over energiehuishouding) strekken kennelijk niet tot de bescherming van de belangen van [appellant] die geen bewoner of gebruiker is van het pand. Ook ten aanzien van de door [appellant] gestelde strijd met het Besluit uniforme saneringen, is geen aanleiding voor het oordeel dat de eisen die daarin aan bodemsaneringen worden gesteld, kennelijk strekken tot bescherming van de belangen van [appellant]. De gestelde samenhang tussen het Bouwbesluit 2012 en het Burgerlijk Wetboek maakt evenmin dat het relativiteitsvereiste niet aan [appellant] kan worden tegenworpen.

[ECLI:NL:RVS:2018:3206](https://ecli.nl/rvs/2018/3206)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 969

MK ABRS, 03-10-2018, 201802308/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Roermond.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.7, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onderdelen 1° en 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II 4 aanhef en onder 9

WABO. Onlosmakelijke samenhang. Omgevingsvergunning strijdig gebruik. Vast staat dat vergunninghouder beschikt over een omgevingsvergunning voor het veranderen van de inrichting, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo. Daargelaten of die omgevingsvergunning voor het veranderen van de inrichting alleen, gelet op artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo, verleend had mogen worden tezamen met een omgevingsvergunning voor met het bestemmingsplan strijdig gebruik, staat vast dat die vergunning is verleend en onherroepelijk is, zodat bezwaren tegen die vergunning in deze procedure niet meer aan de orde kunnen komen. Voor zover het college in strijd heeft gehandeld met artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo, brengt dat niet met zich dat een onherroepelijke vergunning daardoor vervalt of anderszins haar werking verliest. De rechtbank heeft daarom in artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo terecht geen grond gezien voor vernietiging van het besluit waarbij de omgevingsvergunning voor met het bestemmingsplan strijdig gebruik is gehandhaafd.

[ECLI:NL:RVS:2018:3199](https://ecli.nl/RVS:2018:3199)

JnB2018, 970

ABRS, 03-10-2018, 201709848/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.5, 2.7 lid 1

Besluit omgevingsrecht 4.5 lid 3

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 7.2 lid 1 en 4, 7.17 lid 1, 7.28 lid 2

Besluit milieueffectrapportage 2 lid 2, bijlage 2 onderdeel D

WABO(-milieu). Buiten behandeling laten aanvragen omgevingsvergunning eerste fase milieu en tweede fase oprichten stal. De in artikel 2.7 van de Wabo opgenomen regeling dat de aanvraag om omgevingsvergunning betrekking dient te hebben op alle onlosmakelijke activiteiten binnen het betrokken project laat onverlet dat op grond van artikel 2.5 van de Wabo voor die activiteiten in twee fasen vergunning kan worden aangevraagd en het college deze twee afzonderlijke aanvragen zelfstandig dient te beoordelen en daarop twee beschikkingen geeft. Het oordeel dat in geval van een zelfstandige beoordeling van de aanvraag om omgevingsvergunning tweede fase die aanvraag ook buiten behandeling had moeten worden gesteld, omdat de aanvraag voor de activiteit

bouwen dan geen betrekking zou hebben op alle onlosmakelijke activiteiten binnen het project, is niet in overeenstemming met het systeem van de gefaseerde verlening van omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.5 van de Wabo.

Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de onlosmakelijke samenhang tussen de activiteit bouwen en de activiteit oprichten van een inrichting tot gevolg heeft dat de aanvraag om omgevingsvergunning tweede fase op grond van artikel 7.28, tweede lid, van de Wm ook buiten behandeling moet worden gelaten. Dat deze activiteiten onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden, betekent niet dat de activiteit bouwen om die reden onder het toepassingsbereik van de Wet milieubeheer en het Besluit m.e.r. valt.

Besluit waarbij het college de aanvraag van [appellant] om een omgevingsvergunning eerste fase (milieu) voor het oprichten van een gespeende biggen- en vleesvarkensstal en een zeugenstal alsmede haar aanvraag om omgevingsvergunning tweede fase (bouwen en handelen in strijd met het bestemmingsplan) voor het oprichten van een gespeende biggen- en vleesvarkensstal en een zeugenstal buiten behandeling heeft gelaten. (...)

[appellant] betoogt voorts dat de rechtbank heeft miskend dat het college de aanvraag om omgevingsvergunning tweede fase niet buiten behandeling heeft mogen laten. Hiertoe voert zij primair aan dat het college ondanks de buitenbehandelingstelling van de aanvraag om omgevingsvergunning eerste fase de aanvraag om omgevingsvergunning tweede fase zelfstandig had dienen te beoordelen, waarop een inhoudelijk besluit had moeten volgen. (...)

Niet in geschil is dat het college op grond van artikel 7.28, tweede lid, van de Wet milieubeheer gehouden was de aanvraag om omgevingsvergunning eerste fase buiten behandeling te laten, nu bij die aanvraag geen m.e.r.-rapport of een m.e.r.-beoordelingsbesluit dat geen m.e.r.-rapport hoeft te worden opgemaakt, was gevoegd. Voor het oordeel dat de aanvraag om omgevingsvergunning tweede fase voor de activiteit bouwen en handelen in strijd met het bestemmingsplan dit lot volgt en buiten behandeling moet worden gesteld, bestaat geen wettelijke grondslag.

De in artikel 2.7 van de Wabo opgenomen regeling dat de aanvraag om omgevingsvergunning betrekking dient te hebben op alle onlosmakelijke activiteiten binnen het betrokken project laat onverlet dat op grond van artikel 2.5 van de Wabo voor die activiteiten in twee fasen vergunning kan worden aangevraagd en het college deze twee afzonderlijke aanvragen zelfstandig dient te beoordelen en daarop twee beschikkingen geeft. Het oordeel van de rechtbank dat het college in geval van een zelfstandige beoordeling van de aanvraag om omgevingsvergunning tweede fase die aanvraag ook buiten behandeling had moeten stellen, omdat de aanvraag voor de activiteit bouwen dan geen betrekking zou hebben op alle onlosmakelijke activiteiten binnen het project, is niet in overeenstemming met het systeem van de gefaseerde verlening van omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.5 van de Wabo.

Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de onlosmakelijke samenhang tussen de activiteit bouwen en de activiteit oprichten van een inrichting tot gevolg heeft dat de aanvraag om omgevingsvergunning tweede fase op grond van artikel 7.28, tweede lid,

van de Wet milieubeheer ook buiten behandeling moet worden gelaten, zoals de rechtbank heeft overwogen. Dat deze activiteiten onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden, betekent niet dat de activiteit bouwen om die reden onder het toepassingsbereik van de Wet milieubeheer en het Besluit m.e.r. valt.

Geen grond bestaat verder voor het oordeel dat [appellant] na de buitenbehandelingstelling van de aanvraag om omgevingsvergunning eerste fase geen belang meer heeft bij het in behandeling nemen van de aanvraag om omgevingsvergunning tweede fase, zoals het college ter zitting van de Afdeling nader uiteen heeft gezet. Weliswaar zijn ingevolge artikel 2.5, achtste lid, van de Wabo twee positieve beschikkingen vereist die tezamen in één omgevingsvergunning resulteren, maar dat betekent niet dat geen reden meer bestaat om door te gaan met de behandeling van de aanvraag met betrekking tot de tweede fase als de aanvraag eerste fase buiten behandeling is gesteld, aangezien [appellant] een nieuwe (gewijzigde) aanvraag om omgevingsvergunning eerste fase kan indienen.

Gelet op artikel 2.5, vierde lid, van de Wabo kan een beschikking met betrekking tot de tweede fase niet eerder worden gegeven dan de beschikking met betrekking tot de eerste fase. In dat licht bezien diende het college in dit geval na de buitenbehandelingstelling van de aanvraag om omgevingsvergunning eerste fase aan [appellant] een redelijke termijn te bieden om een nieuwe aanvraag om omgevingsvergunning eerste fase in te dienen, alvorens op de aanvraag met betrekking tot de tweede fase te beslissen. Het college was in dit geval derhalve gehouden om de beslissing op de aanvraag met betrekking tot de tweede fase aan te houden. Deze aanhoudingsplicht voor het college vervalt, nadat het college op de nieuwe aanvraag om omgevingsvergunning eerste fase heeft beslist, dan wel nadat [appellant] binnen de door het college gestelde redelijk termijn geen nieuwe aanvraag om omgevingsvergunning eerste fase heeft ingediend.

Gelet op vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat het college de aanvraag om omgevingsvergunning tweede fase terecht buiten behandeling heeft gelaten. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:3212](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 25-09-2018 (publ. 01-10-2018), SHE 17/3112 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:4648](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2018, 971

MK ABRS, 03-10-2018, 201802394/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leudal.

Activiteitenbesluit milieubeheer 1.1 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) 2.1 lid 2, bijlage 1 7.5 Onderdeel C **ACTIVITEITENBESLUIT. Omgevingsvergunning bouwen loods en opvangsilos voor digestaat en drijfmest. Maatwerkvoorschriften op grond van Activiteitenbesluit. In het Bor is geen definitie opgenomen van het begrip mestbassin. Voor de vraag of sprake is van een mestbassin als bedoeld in artikel 7.5, aanhef en onder i en j van Bijlage 1, Onderdeel C, van het Bor, dient te worden aangesloten bij de definitie van mestbassin zoals vermeld in het Activiteitenbesluit.**

Dat de mest i.c. wordt bewerkt tot een economisch rendabel te verhandelen product en de veehouders zullen delen in de opbrengst van de verkoop daarvan, leidt niet tot het oordeel dat geen sprake is van een afvalstof. Dit laat immers onverlet dat de mest, op het moment waarop deze aan vergunninghouder wordt geleverd, voor de veehouders een last is, waarvan zij zich moeten ontdoen. Derhalve is de mest een afvalstof en dat blijft deze in ieder geval tot aan het moment van de bewerking ervan.

[ECLI:NL:RVS:2018:3201](#)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- ABRS, 03-10-2018, 201705626/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3218](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 972

ABRS, 03-10-2018, 201804012/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Soest,
appellant.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.10, 6.1, 6.2

PLANSCHADE. Normale maatschappelijke risico. In dit geval heeft het college in strijd met het gelijkheidsbeginsel gehandeld door in de gevallen van [wederpartij sub 1] en [wederpartij sub 2] een hogere aftrek dan het wettelijk forfait te hanteren. In de andere zaken, die betrekking hebben op schade als gevolg van dezelfde planologische maatregel, heeft het college zich niet op het standpunt gesteld dat de omvang van het normale maatschappelijke risico boven het wettelijk forfait, bedoeld in artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro, uitstijgt. Niet in geschil is dat de invulling van de onder 6.2 van deze uitspraak genoemde criteria [red: voor beantwoording van de vraag of en zo ja, in hoeverre schade tot het normale maatschappelijke risico behoort], dezelfde is als in de andere zaken. De enkele omstandigheid dat [wederpartij sub 1] en [wederpartij sub 2] de aanvragen om een tegemoetkoming in planschade op een later tijdstip hebben gedaan dan in de andere zaken, is geen rechtvaardiging voor het gemaakte onderscheid en het daaruit voortvloeiende verschil in behandeling. Verwijzing naar ABRS 07-03-2018

[\(ECLI:NL:RVS:2018:778\)](#) en 28-03-2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1050](#)).
[ECLI:NL:RVS:2018:3185](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 27-09-2018 (02-10-2018), UTR 18/714 ([ECLI:NL:RBMNE:2018:4690](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare Orde

JnB2018, 973

Rechtbank Oost-Brabant, 25-09-2018 (01-10-2018), SHE 18/1153

Burgemeester van de gemeente Someren.

Gemeentewet 172a lid 1, lid 6

OPENBARE ORDE. Een gebiedsverbod waarvan de geldigheidsduur is verstreken, kan niet meer worden verlengd. Dat betekent dat de burgemeester niet bevoegd was het eerste gebiedsverbod, dat ten tijde van het primaire besluit niet meer gold, te verlengen. Artikel 172a, zesde lid, aanhef en onder a van de Gemeentewet biedt daarvoor geen wettelijke grondslag.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:4649](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 974

MK CRvB, 04-10-2018, 18/719 AW

minister van Justitie en Veiligheid.

ARAR 98 lid 1 sub f, 98 lid 3, 98 lid 7

Wet SUWI 32 lid 3 onder b

AMBTENARENRECHT. ONTSLAG WEGENS ONGESCHIKTHEID TOT HET VERRICHTEN VAN ZIJN ARBEID WEGENS ZIEKTE. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (uitspraak van 3 oktober 2013, [ECLI:NL:CRVB:2013:1936](#)) moet de beoordeling door het bestuursorgaan van de mogelijkheid van duurzame re-integratie worden gezien vanuit de situatie kort voor of ten tijde van de ontslagverlening en zien op een redelijke termijn daarna. De minister heeft i.c. niet op goede grond tot het oordeel kunnen komen dat duurzame re-integratie in arbeid die aansluit bij de benutbare mogelijkheden van appellant, niet binnen

redelijke termijn is te verwachten. De minister was dan ook niet bevoegd om appellant ontslag te verlenen wegens ongeschiktheid tot het verrichten van zijn arbeid wegens ziekte. Aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. De minister moet met inachtneming van deze uitspraak een nieuw besluit nemen. Alvorens hiertoe over te kunnen gaan zal de minister alsnog een deugdelijk onderzoek naar de mogelijkheid van duurzame re-integratie, binnen dan wel buiten DJI, moeten verrichten, waarbij een oordeel als bedoeld in artikel 32, derde lid, van de Wet SUWI wordt betrokken.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3041](https://ecli.nl/crvb/2018/3041)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 975

Rechtbank Oost-Brabant, 21-09-2018 (publ. 28-09-2018), SHE 17/2550

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Wet WIA

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Schattingsbesluit) 2 lid 2 onder d, 2 lid 5 aanhef en onder c, 2 lid 5 onder d

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. WISSELENDE BELASTBAARHEID. De rechtbank gaat allereerst in op eisers standpunt dat bij hem sprake is van een wisselende belastbaarheid. De rechtbank leest deze stelling van eiser zo, dat hij van mening is dat vanwege de wisselende belastbaarheid op grond van artikel 2, tweede lid, aanhef en onder d, van het Schattingsbesluit van een arbeidskundig onderzoek kan worden afgezien. Volgens eiser dient hierbij te worden uitgegaan van één jaar waarbinnen de veranderingen in de belastbaarheid moeten hebben plaatsgevonden. Met betrekking tot laatstbedoelde termijn wijst de rechtbank op de standaard 'Geen duurzaam benutbare mogelijkheden'. Op pagina 19 van deze standaard staat vermeld dat het moet gaan om een aanmerkelijke verandering binnen een periode van drie maanden. Hoewel deze standaard inmiddels, voor wat betreft de arbeidsongeschiktheidswetten, is komen te vervallen, kent de rechtbank aan de inhoud van deze standaard niettemin betekenis toe. Met de invoering van het Schattingsbesluit (Stb. 2000/307) is namelijk mede beoogd de standaard 'Geen duurzaam benutbare mogelijkheden' te codificeren, zodat de inhoud van deze standaard immer relevant blijft. De rechtbank gaat daarom uit van een termijn van drie maanden waarin de wisseling in belastbaarheid zich moet hebben voorgedaan.

[ECLI:NL:RBOVR:2018:4608](https://ecli.nl/rbovr/2018/4608)

JnB2018, 976

Rechtbank Oost-Brabant, 20-09-2018 (publ. 02-10-2018), SHE 18/603

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Wet WIA 4 lid 1

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. VOLLEDIG EN DUURZAAM ONGESCHIKT. Onderzoek van de verzekeringsarts B&B is te beperkt geweest. Verder wijst de rechtbank erop dat bij de beoordeling van de duurzaamheid ook van belang is waarom een bepaalde behandeling niet is ondergaan. Indien dit namelijk het gevolg is van een ziekte of handicap, kan de betreffende behandeling het aannemen van de duurzaamheid niet in de weg staan. Dit blijkt ook uit verweerders beoordelingskader 'Beoordeling van de duurzaamheid van arbeidsbeperkingen'. Gelet op het gemis van een kenbaar onderzoek op dit punt, kan de rechtbank niet uitsluiten dat voormelde weigering van werkneemster zich te laten behandelen het gevolg is van een ziekte. Ook om deze reden acht zij verweerders onderzoek onzorgvuldig.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:4594](https://ecli.nl/RBOBR:2018:4594)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 977

MK CRvB, 19-09-2018 (publ. 04-10-2018, 17/3570 AKW, 17/5004 AKW)

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 7a

Besluit uitvoering kinderbijslag (Buk) 11 lid 1

Regeling uitvoering dubbele kinderbijslag bij intensieve zorg (Regeling)

KINDERBIJSLAG. Het Beoordelingskader kan als uitgangspunt voor de beoordeling van een aanspraak op dubbele kinderbijslag worden genomen. Er is geen aanleiding voor het oordeel dat de adviezen van CIZ niet zorgvuldig tot stand zijn gekomen of dat deze adviezen niet concludent of anderszins onjuist zijn.

Appellante is medegedeeld dat zij geen recht heeft op dubbele kinderbijslag voor haar kinderen.

Raad: Het Beoordelingskader kan naar het oordeel van de Raad niet als een beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) worden aangemerkt, omdat het niet op de daarvoor in artikel 3:42 van de Awb genoemde wijze bekend is gemaakt. Wel is het Beoordelingskader, (...), aan te merken als een vaste gedragslijn.

Wat appellante in algemene zin over het Beoordelingskader heeft aangevoerd, is onvoldoende voor het oordeel dat de daarin neergelegde gedragslijn in strijd komt met enige regel van geschreven of ongeschreven recht of met enig algemeen rechtsbeginsel. Dit betekent dat het Beoordelingskader als uitgangspunt voor de beoordeling van een aanspraak op dubbele kinderbijslag kan worden genomen. De beroepsgrond dat het Beoordelingskader in onvoldoende mate is toegesneden op de situatie van kinderen met autisme-problematiek en dat deze kinderen, anders dan voorheen onder de Regeling tegemoetkoming ouders van thuiswonende gehandicapte kinderen (TOG), nooit in aanmerking zouden kunnen komen voor dubbele kinderbijslag, slaagt niet. De Raad wijst

hierbij op de brief van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 23 december 2016 (Aanhangsel Handelingen II, 2016/17, nr 856, p. 2, 4) waarin onder meer staat vermeld: "(...) Op basis van een analyse van CIZ over de eerste drie kwartalen 2016 blijkt dat adviesaanvragen voor kinderen met autisme (...) niet vaker worden afgewezen voor dubbele kinderbijslag. (...) Ik acht de criteria goed toepasbaar voor alle doelgroepen. (...) Het totale aantal kinderen waarvoor dubbele kinderbijslag vanwege intensieve zorg wordt uitbetaald is nagenoeg gelijk gebleven (...)". In de brief van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 23 maart 2017 (2017-0000046768, p.2) staat: "(...) Uit de gegevens van 1 januari 2016 tot en met 31 oktober 2016 blijkt dat binnen de groep kinderen met autisme met een positief advies van het CIZ ongeveer 35% naast de diagnose autisme een lichamelijke en/of zintuiglijke en/of verstandelijke beperking heeft. In ongeveer 57% van de afgegeven positieve adviezen in de hierboven genoemde periode gaat het om kinderen met alleen de diagnose autisme. (...)". Ten slotte heeft P. Pel, arts bij CIZ, ter zitting op dit punt een nadere toelichting verstrekt en bevestigd dat ook kinderen met uitsluitend de diagnose autisme in aanmerking kunnen komen voor dubbele kinderbijslag. Er is geen aanleiding voor het oordeel dat de adviezen van CIZ niet zorgvuldig tot stand zijn gekomen of dat deze adviezen niet concludent of anderszins onjuist zijn. Bij de beoordeling van de zorgbehoefte van de zoon en dochter van appellante heeft CIZ een medisch vragenformulier en schriftelijke informatie van hun behandelaars en begeleiders betrokken. Bovendien zijn appellante en haar zus gehoord. In wat appellante heeft aangevoerd ziet de Raad onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de door de SvB in navolging van CIZ getrokken conclusies over de zorgscore voor de zoon en de dochter onjuist zijn. Appellante heeft, ook in hoger beroep, geen nadere stukken overgelegd die haar standpunt onderbouwen. Ook is desgevraagd ter zitting niet concreet onderbouwd dat deze zorgscores onjuist zijn. Aangevallen uitspraken bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3029](https://ecli.nl/crvb/2018/3029)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 978

Rechtbank Gelderland, 10-09-2018 (publ. 01-10-2018), 18/2283

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Doetinchem, verweerder.

Wmo 2015 2.3.6 lid 2 onder a

Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning gemeente Doetinchem 2018 (Beleidsregel) 14, 17.1

WMO 2015. Verweerder heeft terecht geweigerd aan eiser een pgb te verstrekken, omdat niet is voldaan aan de voorwaarde uit artikel 2.3.6, tweede lid en onder a van de Wmo 2015. Het staat onvoldoende vast dat de aan het pgb verbonden taken op verantwoorde wijze zullen worden uitgevoerd.

Verweerder heeft eiser een maatwerkvoorziening als zorg in natura (ZIN) geleverd en niet als pgb.

Rechtbank: Tussen partijen is niet in geschil dat eiser niet zelfstandig het pgb kan beheren. De vraag die hier voorligt is of eiser dit kan met behulp van zijn dochters. Verder ligt de vraag voor of [hulpverlener] de geschikte persoon is om eiser bij te staan bij een verantwoorde uitvoering van taken die zijn verbonden aan het pgb.

De rechtbank is van oordeel dat een college slechts kan vaststellen dat een cliënt met hulp van zijn sociale netwerk of van zijn vertegenwoordiger, een pgb kan beheren als vaststaat dat de beoogde persoon uit het netwerk of de vertegenwoordiger ook daadwerkelijk heeft laten weten dat hij bereid is deze hulp te bieden. Uit de stukken blijkt op geen enkele manier dat de (inmiddels meerderjarige) dochters van eiser bereid zijn de taken uit te voeren die verbonden zijn aan het beheer van een pgb. Zij zijn ook niet aanwezig geweest bij de keukentafelgesprekken, de hoorzitting op bezwaar of de zitting bij de rechtbank. Dit is des te opmerkelijker nu uit de stukken blijkt dat één of beide dochters voorheen vrijwel altijd aanwezig waren bij gesprekken en nauw betrokken waren bij de indicatiestelling en zorgverlening. De rechtbank is daarom van oordeel dat verweerder terecht geen pgb heeft verstrekt op basis van de enkele en niet nader onderbouwde veronderstelling van eiser dat de dochters wel bij het beheer van het pgb zullen helpen.

Ten aanzien van [hulpverlener] geldt dat hij zich bereid heeft verklaard eiser te helpen bij het beheer van zijn pgb. Dit betekent dat het pgb verstrekt moet worden indien eiser met behulp van [hulpverlener] naar het oordeel van verweerder in staat moet worden geacht de aan een pgb verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren en voldaan is aan de overige voorwaarden die de wet stelt.

Voor de uitvoering van artikel 2.3.6, tweede lid onder a van de Wmo 2015 heeft verweerder in artikel 17.1 van de Beleidsregel het volgende opgenomen:

“Als de cliënt de aan een persoonsgebonden budget verbonden taken uitvoert met hulp van de betrokken ondersteuner, diens personeel of op een andere wijze aan de ondersteuner verbonden persoon, kan het college een persoonsgebonden budget weigeren op grond van belangenverstremgeling. Het belang van degene die de ondersteuning met het persoonsgebonden budget biedt mag namelijk nadrukkelijk niet boven het belang van de cliënt staan. Een factor die kan wijzen op ongewenste belangenverstremgeling is als de cliënt een lage mate van invloed heeft op het besluit om voor een persoonsgebonden budget te kiezen.”

De rechtbank is van oordeel dat verweerder deze Beleidsregel in redelijkheid heeft kunnen vaststellen. De rechtbank overweegt daartoe het volgende.

De Centrale Raad van Beroep (CRvB) heeft in zijn uitspraak van 21 augustus [ECLI:NL:CRVB:2013:1488](#) over het beheer van een AWBZ-rgb door derden overwogen dat het beheer door een derde verantwoord is als deze derde een “gewaARBorgde hulp” is. Dit is het geval als voldoende aannemelijk is gemaakt dat hij kan instaan voor nakoming van de aan het rgb verbonden verplichtingen. Het gaat om verplichtingen als de organisatie en het beheer van de zorg, waaronder het kiezen van de zorgverlener en het besteden van het rgb aan zorg die kwalitatief verantwoord is, en het afleggen van rekening en verantwoording over de verleende zorg. Uit de opsomming van deze

verplichtingen is al duidelijk dat een zorgaanbieder geen gewaarborgde hulp kan zijn als hij bekostigd wordt uit het pgb dat hij beheert. Dit volgt ook uit een uitspraak van de CRvB van 11 januari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:232](https://www.ecli.nl/crvb/2017/232) over het beheer van een AWBZ-pgb.

De verplichtingen die verbonden zijn aan het beheer van een AWBZ-pgb verschillen naar het oordeel van de rechtbank niet wezenlijk van de verplichtingen die verbonden zijn aan het beheer van een Wmo-pgb. De rechtbank is daarom van oordeel dat verweerder artikel 17.1 van de Beleidsregel heeft kunnen vaststellen. De rechtbank is eveneens van oordeel dat verweerder in redelijkheid het pgb heeft kunnen weigeren omdat verweerder ervan uit mocht gaan dat eiser met hulp van [hulpverlener] het pgb op verantwoorde wijze kan beheren, omdat [hulpverlener] de hulpverlener is die vanuit het pgb wordt bekostigd.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder aan eiser terecht heeft geweigerd een pgb te verstrekken, omdat niet is voldaan aan de voorwaarde uit artikel 2.3.6, tweede lid en onder a van de Wmo 2015. Het staat onvoldoende vast dat de aan het pgb verbonden taken op verantwoorde wijze zullen worden uitgevoerd.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:3911](https://www.ecli.nl/rbgel/2018/3911)

JnB2018, 979

Rechtbank Amsterdam, 03-09-2018 (publ. 04-10-2018), AMS 18/3006

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.
Wmo 2015 2.3.5

Verordening maatschappelijke ondersteuning Amsterdam 2015 (Verordening) 4.7 lid 3, 4.11

Nadere regels maatschappelijke ondersteuning Amsterdam 2018, paragraaf 4.8.1

WMO 2015. AANVRAAG VERHUISKOSTENVERGOEDING. Niet in geschil is dat de verhuizing van eiser medisch noodzakelijk is vanwege zijn medische klachten. De rechtbank is van oordeel dat de verhuizing niet algemeen gebruikelijk is. De aanvraag om verhuiskostenvergoeding is dan ook ten onrechte afgewezen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder de aanvraag van eiser om een verhuiskostenvergoeding ten onrechte heeft afgewezen. (...)

De verhuizing is medisch noodzakelijk

Niet in geschil is dat de verhuizing van eiser medisch noodzakelijk is vanwege zijn medische klachten. (...)

De verhuizing is niet algemeen gebruikelijk

(...) In de Nadere regels maatschappelijke ondersteuning Amsterdam 2018 is uitgewerkt wanneer sprake is van een algemeen gebruikelijke verhuizing. Als een van de voorbeelden wordt genoemd mensen die voor het eerst in Nederland zelfstandig gaan wonen, zoals kinderen die zelfstandig gaan wonen, en migranten die eerst bij familie of vrienden gaan inwonen, en vervolgens een eigen woonruimte betrekken. Hierbij geldt dat per aanvraag een afweging wordt gemaakt op basis van de persoonlijke omstandigheden, gezinssituatie en woonsituatie.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van eiser. Dit geldt te meer gelet op de in de Wet

maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo) neergelegde compensatieplicht, omdat niet in geschil is dat de huidige woning van eiser voor hem niet geschikt is. Eiser is 58 jaar oud. Eiser moet nu verhuizen vanwege zijn medische situatie en niet - zoals kinderen en migranten die hebben ingewoond - omdat hij zelfstandig wil gaan wonen. De situatie van eiser is dus heel anders dan de voorbeelden genoemd in de Nadere regels. Er is in het geval van eiser geen sprake van een algemeen gebruikelijke verhuizing, maar een medisch geïndiceerde verhuizing. Bovendien is het tegenwoordig in Amsterdam met de hoge huurprijzen heel gebruikelijk dat mensen - ook op latere leeftijd - woningen delen en dus geen zelfstandige woning hebben.

[ECLI:NL:RBAMS:2018:6387](https://ecli.nl/RBAMS:2018:6387)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2018, 980

MK ABRS, 03-10-2018, 201709312/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rheden.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.1

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 1.2.1, 1.2.4, 1.2.5

Algemene plaatselijke verordening Rheden (APV) 2:38b

APV. Strijd met bestemmingsplan. Verbeelding is doorslaggevend. Ten tijde van het primaire besluit en het besluit op bezwaar stond de aanduiding "kamerverhuur" niet op de verbeelding die op ruimtelijkeplannen.nl was geplaatst. Het gebruik voor een kamerverhuurbedrijf was dan ook ten tijde van het nemen van deze besluiten in strijd met het bestemmingsplan.

De rechtbank heeft ten onrechte doorslaggevend gewicht toegekend aan de verbeelding zoals deze op ruimtelijkeplannen.nl stond nadat het besluit op bezwaar was genomen en aan de bedoeling van de raad bij de vaststelling van het plan.

[...] vergunning verleend voor de exploitatie van een kamerverhuurbedrijf [...].

[...][appellante] voert aan dat de in artikel 2:38b, derde lid, van de APV opgenomen weigeringsgronden van een ontoelaatbare nadelige beïnvloeding van de woon- en leefsituatie en strijd met het bestemmingsplan zich voordoen.

[...] Ter plaatse van het kamerverhuurbedrijf geldt het bestemmingsplan "De Steeg 2015" dat op 26 januari 2016 door de raad is vastgesteld en in rechte onaantastbaar is. Ingevolge artikel 1.2.1, tweede lid, van het Bro wordt het bestemmingsplan op ruimtelijkeplannen.nl geplaatst en ingevolge artikel 1.2.3, tweede lid, van het Bro is dit elektronisch vastgestelde bestemmingsplan doorslaggevend. Het juridisch bindende deel van het bestemmingsplan bestaat op grond van de artikelen 3.1, eerste lid, van de Wet ruimtelijke ordening en artikel 1.2.5, eerste lid, van het Bro uit regels en een verbeelding. Vaststaat dat in dit geval ten tijde van het primaire besluit en het besluit op

bezwaar de aanduiding "kamerverhuur" niet op de verbeelding stond die op ruimtelijkeplannen.nl was geplaatst. Het gebruik voor een kamerverhuurbedrijf was dan ook ten tijde van het nemen van deze besluiten in strijd met het bestemmingsplan. Hierbij betreft de Afdeling dat de omstandigheid dat de raad blijkens het vaststellingsbesluit wel heeft beoogd om de aanduiding "kamerverhuur" op de verbeelding op te nemen, er niet aan afdoet dat deze aanduiding niet op de verbeelding stond die op ruimtelijkeplannen.nl was geplaatst en dat deze verbeelding doorslaggevend is. Gelet hierop is voorts niet relevant dat de aanduiding "kamerverhuur" wel op de papieren verbeelding stond. Evenmin is relevant dat in de plantoelichting staat dat op de desbetreffende locatie kamerverhuur wel is toegestaan, nu aan de plantoelichting geen juridisch bindende betekenis toekomt omdat deze geen onderdeel uitmaakt van het bestemmingsplan.

Gelet op het vorenstaande slaagt het betoog van [appellante] dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de exploitatievergunning gelet op de in artikel 2:38b, derde lid, van de APV genoemde weigeringsgrond van strijd met het bestemmingsplan niet had mogen worden verleend. Uit het vorenstaande volgt dat de rechtbank ten onrechte een kennelijke vergissing heeft aangenomen. De rechtbank heeft ten onrechte doorslaggevend gewicht toegekend aan de verbeelding zoals deze op ruimtelijkeplannen.nl stond nadat het besluit op bezwaar was genomen en aan de bedoeling van de raad bij de vaststelling van het plan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3222](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2018, 981

Rechter-commissaris Rechtbank Rotterdam, 27-08-2018 (publ. 01-10-2018), ROT 18/1471 t/m ROT 18/1474

Verordening (EU) 2016/679 van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (Algemene Verordening Gegevensbescherming, AVG).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:29 lid 3

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, verweerder.

AVG. Het gestelde belang van verweerder bij correcte uitvoering van de AVG noch het privacybelang van in dit geval vergunninghouders, eiser en de indiener van zienswijzen kan leiden tot het aannemen van een gewichtige redenen in de zin van artikel 8:29 Awb ten aanzien van de essentiële gegevens (naam en adres) van de genoemde personen, voor zover die zijn opgenomen in de op de zaak betrekking hebbende stukken. In zeer bijzondere omstandigheden kan dat anders zijn. Zulke omstandigheden zijn er hier niet.

[...] Verweerder heeft meegedeeld dat alleen de rechtbank kennis mag nemen van de gegevens van de aanvrager van de vergunning, van de indiener van een zienswijze en van de indiener van een bezwaar of administratief beroep.

[...] De rechter-commissaris is op grond van het volgende van oordeel dat in de AVG geen gewichtige reden in de zin van artikel 8:29 van de Awb kan worden gevonden voor het onthouden van de genoemde gegevens aan de indiener van het beroep of een derde belanghebbende (bijvoorbeeld een vergunninghouder of degene tegen wie handhavend wordt opgetreden).

Verweerder is op grond van artikel 8:42 van de Awb verplicht de op de zaak betrekking hebbende stukken in te sturen aan de rechtbank. Het inzenden van de stukken kan worden aangemerkt als het verstrekken door middel van doorzending of op andere wijze ter beschikking stellen van gegevens als bedoeld in artikel 4, aanhef en onder 2 van de AVG, en daarmee als verwerking in de zin van de AVG. Omdat het inzenden een wettelijke verplichting is, is deze vorm van verwerking daarmee tevens noodzakelijk in de zin van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder c, van de AVG en voldoet hij aan de voorwaarde zoals opgenomen in het derde lid van genoemd artikel.

Dat betekent dat in de AVG geen gewichtige reden is gelegen voor de beperking van de genoemde persoonsgegevens tot de rechtbank. Die verwerking voldoet aan de voorwaarden van artikel 5 en 6 van de AVG en is daarmee rechtmatig in de zin van de AVG.

De rechter commissaris wijst in dit verband op overweging 52 van de considerans bij de AVG. Daar wordt opgemerkt dat van het verbod op verwerking van persoonsgegevens kan worden afgeweken en moet worden voorzien in de mogelijkheid tot verwerking van die gegevens indien dat noodzakelijk is voor de vaststelling, de uitoefening of de onderbouwing van een rechtsvordering, in een gerechtelijke (of administratieve of buitengerechtelijke) procedure.

Dat er geen strijd is met de AVG betekent niet dat er geen zwaarwichtige reden in de zin van artikel 8:29 bestaat. Artikel 8:29 vraagt een eigen afweging van de belangen. In dat kader overweegt de rechter-commissaris dat er aan de zijde van de genoemde procesdeelnemers in het algemeen zwaarwegende belangen bestaan bij kennisneming van de meest essentiële gegevens van de aanvrager, de verzoeker om handhavend optreden, de indiener van een zienswijze of de indiener van een bezwaar/administratief beroep. [...]

Het feit dat de persoonsgegevens in beroep bij de rechtbank sowieso bekend zullen worden maakt niet, zoals verweerder stelt, dat het belang van kennisneming van die gegevens relatief is. Dat gaat dan immers alleen om de gegevens van degene die beroep instelt; daarmee kan bijvoorbeeld de vergunninghouder nog steeds niet controleren of degene die beroep instelt ook een zienswijze heeft ingediend of bezwaar heeft gemaakt. Ook kan de geadresseerde van een besluit om handhavend op te treden nog steeds niet zien wie om dat handhavend optreden heeft verzocht, met als mogelijk gevolg dat hij de gestelde overlast niet goed kan (laten) onderzoeken.

Daar komt bij dat het alsnog in beroep (en vooral op de zitting) sowieso bekend worden van gegevens van andere procesdeelnemers het door verweerder gestelde belang van die procesdeelnemers juist relateert.

Het belang van kennisneming door alle procesdeelnemers van de gegevens waarvan verweerder beperking van de kennisneming tot de rechter vraagt, weegt zwaarder dan de door verweerder aangevoerde privacybelangen.

De eindconclusie is dan ook dat het gestelde belang van verweerder bij correcte uitvoering van de AVG noch het privacybelang van in dit geval vergunninghouders, eiser en de indiener van zienswijzen kan leiden tot het aannemen van een gewichtige redenen in de zin van artikel 8:29 ten aanzien van de essentiële gegevens (naam en adres) van de genoemde personen, voor zover die zijn opgenomen in de op de zaak betrekking hebbende stukken. In zeer bijzondere omstandigheden kan dat anders zijn. Zulke omstandigheden zijn er hier niet.

Uitdrukkelijk ziet deze eindconclusie niet op niet-essentiële gegevens (zoals telefoonnummer, e-mailadres enz.). Van die gegevens kan op voorhand worden aangenomen dat er geen wezenlijk belang van kennisneming daarvan voor de andere partijen is. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2018:7943](https://ecli.nl/RBROT:2018:7943)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2018, 982

MK ABRS, 03-10-2018, 201708842/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (thans de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 19d lid 6

Beleidsregel boeteoplegging Wav 2016 (Beleidsregel 2016) 2 aanhef en onder a en b

WET ARBEID VREEMDELINGEN. Artikel 2, aanhef en onder a, van de Beleidsregel 2016 is in strijd met de wet. Anders dan de wetgever bedoelt leidt dit deel van het beleid tot verhoging van de boete bij niet onherroepelijke eerdere boetes en tot verdrievoudiging in plaats van verdubbeling.

In de Beleidsregel 2016 is als uitgangspunt het boetenormbedrag van € 8.000,00 genomen, maar dit bedrag wordt op grond van artikel 2, aanhef en onder b, van die beleidsregel zonder meer met 50% verhoogd indien de vreemdeling die zonder de vereiste vergunning aan het werk was, geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft. De staatssecretaris heeft niet gemotiveerd dat het enkele feit dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf heeft, erop duidt dat de werkgever als hardnekkig malafide moet worden beschouwd. Dat betekent dat de staatssecretaris met deze differentiatie niet op juiste wijze uitvoering aan de uitspraak van 7-10- 2015 [ECLI:NL:RVS:2015:3138](https://ecli.nl/RVS:2015:3138) heeft gegeven.

[...] De wetgever heeft er - gegeven artikel 19d, tweede lid, van de Wav - voor gekozen om een boete zoals hier aan de orde te verdubbelen, indien binnen vijf jaar voorafgaande aan de dag van de constatering van de overtreding, een boete voor een eerdere overtreding is opgelegd en die boete onherroepelijk is geworden. Het opnemen in zijn

beleid, in dit geval artikel 2, aanhef en onder a, van de Beleidsregel 2016, dat de boete ook wegens recidive - en in aanvulling op artikel 19d van de Wav - wordt verhoogd als het om een niet onherroepelijke boete gaat, is in strijd met de keuze die de wetgever heeft gemaakt. Gelet op die duidelijke keuze van de wetgever was het niet aan de staatssecretaris om in zijn beleid te bepalen dat ook een eerdere niet onherroepelijke boete tot een verhoging van een boete leidt. Daarbij komt dat anders dan de wetgever heeft bedoeld hier op grond van het beleid - artikel 2, aanhef en onder a, van de Beleidsregel 2016 - een enkele recidive, zoals in dit geval, tot een verdrievoudiging van de boete leidt. Een verdubbeling van de boete bij een enkele recidive is in bestuurlijke boetezaken wat de wetgever heeft bedoeld. Een verdrievoudiging van de boete wegens recidive is op grond van artikel 19d, vierde lid, van de Wav aan de orde indien binnen een tijdvak van vijf jaar voorafgaande aan de constatering van de overtreding, twee maal een eerdere overtreding is geconstateerd en de bestuurlijke boetes wegens die eerdere overtredingen onherroepelijk zijn geworden.

Het voorgaande betekent dat artikel 2, aanhef en onder a, van de Beleidsregel 2016 in strijd is met de wet. Anders dan de wetgever bedoelt leidt dit deel van het beleid tot verhoging van de boete bij niet onherroepelijke eerdere boetes en tot verdrievoudiging in plaats van verdubbeling. De verhoging van de boete met 50% op deze grond komt daarom te vervallen. Het betoog van [appellant] slaagt in zoverre.

Wat betreft de verhoging van de boete door de staatssecretaris op grond van artikel 2, aanhef en onder b, van de Beleidsregel 2016 overweegt de Afdeling als volgt. Het uitgangspunt van de uitspraak van de Afdeling van 7 oktober 2015 [red: [ECLI:NL:RVS:2015:3138](#)] is dat het boetenormbedrag van € 12.000,00 als bovengrens niet onredelijk wordt geacht voor de door de staatssecretaris beoogde groep van hardnekkige malafide werkgevers. Zonder nadere differentiëring, wordt een verhoging in het algemeen van het boetenormbedrag naar € 12.000,00 door de Afdeling niet evenredig bevonden.

In de Beleidsregel 2016 is als uitgangspunt het boetenormbedrag van € 8.000,00 genomen, maar dit bedrag wordt op grond van artikel 2, aanhef en onder b, van die beleidsregel zonder meer met 50% verhoogd indien de vreemdeling die zonder de vereiste vergunning aan het werk was, geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft. Dat betekent dat het boetenormbedrag in zo'n geval alsnog op € 12.000,00 wordt gesteld. De staatssecretaris heeft niet gemotiveerd dat het enkele feit dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf heeft, erop duidt dat de werkgever als hardnekkig malafide moet worden beschouwd. In dit licht vormt de enkele omstandigheid dat een vreemdeling geen rechtmatig verblijf heeft, zonder nadere motivering in het beleid, onvoldoende rechtvaardiging om de boete met 50% te verhogen. Dat betekent dat de staatssecretaris met deze differentiatie niet op juiste wijze uitvoering aan de uitspraak van 7 oktober 2015 heeft gegeven.

Dat betekent dat de verhoging van de boete met 50% op grond van artikel 2, aanhef en onder b, van de Beleidsregel 2016 niet evenredig wordt bevonden. Ook dit onderdeel van het betoog van [appellant] slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3216](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2018, 983

MK ABRS, 03-10-2018, 201703761/1/A3

inspecteur van de Belastingdienst.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 8 aanhef en onder c, 40 lid 1

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM),

Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek (BW)

Uitvoeringswet huurprijzen woonruimte (Uhw)

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Nu artikel 252a, derde lid, van Boek 7 van het BW (gewijzigd met ingang van 1 april 2016) de inspecteur verplicht tot het desgevraagd verstrekken van een verklaring omtrent het huishoudinkomen aan een verhuurder, heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat de inspecteur zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat die verstrekking valt binnen de reikwijdte van artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp, zodat daartegen ingevolge artikel 40, eerste lid, geen verzet openstond. De Afdeling volgt [appellant] niet in zijn stelling dat de inspecteur zich ten onrechte niet neerlegt bij de uitspraak van 03-02-2016 [ECLI:NL:RVS:2016:253](#). Het gaat hier om de verstrekking van inkomensgegevens over een ander jaar en de grondslag van de verstrekking is gewijzigd.

[ECLI:NL:RVS:2018:3215](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet hergebruik van overheidsinformatie

JnB2018, 984

MK ABRS, 03-10-2018, 201705247/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Deventer,
appellant.

Wet hergebruik van overheidsinformatie (Who) 3 lid 3

WET HERGEBRUIK VAN OVERHEIDSINFORMATIE. MISBRUIK VAN RECHT. Omdat misbruik van recht zich kan voordoen indien een bevoegdheid wordt aangewend voor een ander doel dan waarvoor zij is gegeven, kan het doel van een Who-verzoek relevant zijn om te beoordelen of misbruik van recht heeft plaatsgevonden. De omstandigheden van het geval en de gevolgde handelwijze, waarbij [wederpartij] er steeds voor heeft gekozen om aanstonds rechtsmiddelen aan te wenden, vergezeld van een verzoek om proceskostenvergoeding, kan niet anders worden begrepen dan dat het [wederpartij] en Press Sure B.V. met het Who-verzoek te doen was om een proceskostenvergoeding.

[...] Afwijzing verzoek van [wederpartij] op grond van de Who voor zover is verzocht om nieuwsberichten bestemd voor medewerkers binnen de gemeente. [...]

[...] Hoewel de indiener van een Who-verzoek gelet op artikel 3, derde lid, van de Who geen belang bij zijn verzoek hoeft te stellen, laat die bepaling onverlet dat de bevoegdheid tot het indienen van een Who-verzoek met een bepaald doel is toegekend, namelijk dat in beginsel alle openbare overheidsinformatie zo gemakkelijk mogelijk beschikbaar moet zijn voor partijen buiten de overheid, zodat op basis van die informatie nieuwe producten en diensten met uiteenlopende doeleinden kunnen worden ontwikkeld. Omdat misbruik van recht zich kan voordoen indien een bevoegdheid wordt aangewend voor een ander doel dan waarvoor zij is gegeven, kan het doel van een Who-verzoek relevant zijn om te beoordelen of misbruik van recht heeft plaatsgevonden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1634](#)).

[wederpartij] heeft een omvangrijk verzoek om hergebruik van overheidsinformatie ingediend. [...]

Voor het indienen van de gronden van het bezwaarschrift heeft [wederpartij] een gemachtigde ingeschakeld van het bureau Press Sure B.V.. In de machtiging van 2 mei 2016 staat dat Press Sure B.V. namens [wederpartij] bezwaar zal maken en waar nodig (hoger) beroep zal instellen tegen beslissingen en naar eigen inzicht uitvoering aan de machtiging mag geven. Verder staat daarin dat Press Sure B.V. toegekende proceskostenvergoedingen en griffierechten in ontvangst mag nemen. Volgens het uittreksel uit het Handelsregister zijn de gezamenlijke bestuurders van Press Sure B.V. [bestuurder A] en [bestuurder B]. Beiden hebben als rechtsbijstandverlener vele procedures gevoerd over verkeersboetes en informatieverzoeken met een beroep op de Wob. Daarin is wegens hun handelwijze meermalen geoordeeld dat daarbij misbruik van recht is gemaakt. Zoals eerder is overwogen (uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:157](#)), mag bij de beantwoording van de vraag of sprake is van misbruik van recht rekening worden gehouden met de handelwijze van een rechtsbijstandverlener in andere procedures, aangezien die licht werpt op een algemene werkwijze. Verder is in deze zaak het bezwaarschrift vergezeld van een verzoek om proceskostenvergoeding. In de met deze zaak samenhangende zaken, te weten [ECLI:NL:RVS:2018:3147](#), [ECLI:NL:RVS:2018:3150](#) en [ECLI:NL:RVS:2018:3151](#), waarin heden eveneens uitspraak is gedaan, is steeds dezelfde handelwijze gevolgd. Ook zou [wederpartij], naar hij ter zitting heeft gesteld, de som van 40.000 tot 45.000 euro hebben uitgegeven aan kosten voor rechtsbijstand, terwijl hij hoopte een bedrag van 500 tot 600 euro per maand aan advertentie-inkomsten te kunnen genereren. Voor deze financiële ongerijmdheid heeft hij desgevraagd geen verklaring gegeven. Ook heeft [wederpartij] een website als testomgeving gebruikt, waarvan onweersproken is dat deze website eigendom is van een stichting met [bestuurder B] als voorzitter en [bestuurder A] als penningmeester. De hiervoor vermelde omstandigheden en de gevolgde handelwijze, waarbij [wederpartij] er steeds voor heeft gekozen om aanstonds rechtsmiddelen aan te wenden, vergezeld van een verzoek om proceskostenvergoeding, kan - anders dan de rechtbank heeft overwogen - niet anders worden begrepen dan dat het [wederpartij] en Press Sure B.V. met het Who-verzoek te doen was om een proceskostenvergoeding.

[wederpartij] heeft misbruik gemaakt van de bevoegdheid om een Who-verzoek in te dienen, nu hij die bevoegdheid heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is gegeven zodanig, dat dit gebruik blijk geeft van kwade trouw. Dit geldt evenzeer voor het gebruik van de bevoegdheid van [wederpartij] om bezwaar te maken bij het college en beroep in te stellen bij de rechtbank, nu het een en het ander niet los kan worden gezien van het gebruik van de Who. Gelet op het misbruik van recht was het beroep bij de rechtbank niet-ontvankelijk. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3148](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Luchtvaart

JnB2018, 985

MK ABRS, 03-10-2018, 201704143/1/A3

staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu, thans: de minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Verordening (EG) nr. 261/2004 1, 4, 5, 7, 9, 16

Algemene wet bestuursrecht (Awb)5:2, 5:31d, 5:32

Wet luchtvaart 11.15, 11.16

WET LUCHTVAART. Last onder dwangsom.

Bevoegdheid. De staatssecretaris heeft de last opgelegd omdat Vueling volgens hem verzoeken van passagiers om compensatie stelselmatig afwijst met een standaardreactie. Om deze structurele handelwijze van Vueling te kunnen vaststellen, behoefde de staatssecretaris niet te beoordelen of Vueling in individuele gevallen terecht heeft geweigerd om compensatie te betalen. De overtreding betreft immers niet het ten onrechte weigeren van compensatie, maar het stelselmatig afwijzen van verzoeken door middel van een standaardreactie. Uit de uitspraak van de Afdeling van 11-03-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:699](#) volgt niet dat de staatssecretaris niet bevoegd was om tegen deze overtreding handhavend op te treden.

Ondeugdelijke last. Omdat de overtreding de structurele handelwijze van Vueling betreft, terwijl de last ziet op de afhandeling van individuele verzoeken om compensatie, strekt de last niet tot beëindiging van de overtreding.

[ECLI:NL:RVS:2018:3221](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2018, 986

MK ABRS, 03-10-2018, 201709367/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 12 lid 2 aanhef en onder e

RECHTSBIJSTAND. Bij de beoordeling of een bedrijf minstens één jaar voor de aanvraag om gesubsidieerde rechtsbijstand is beëindigd, mag in beginsel worden uitgegaan van het moment dat het bedrijf bij de Kamer van Koophandel is uitgeschreven, maar een rechtzoekende kan met gegevens uit een objectieve bron aantonen dat het bedrijf eerder is beëindigd dan de datum van uitschrijving uit het register. Verwijzing naar ABRS 22-11-2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:3191](#)). In deze zaak staat vast dat indien wordt uitgegaan van het door [appellant] genoemde moment van bedrijfsbeëindiging - het uitspreken van het faillissement op 22 september 2015 - het bedrijf van [bestuurder] niet meer dan één jaar voor de aanvraag van de toevoeging van 21 oktober 2015 is beëindigd. Reeds gezien deze wettelijke termijn van één jaar gaat de uitzondering, opgenomen in artikel 12, tweede lid, aanhef en onder e, sub 2, van de Wrb, niet op.

[...] In beroep bij de rechtbank was met name in geschil of de uitzondering als bedoeld in artikel 12, tweede lid, aanhef en onder e, sub 2, van de Wrb van toepassing is.

[...] Niet in geschil is dat het rechtsbelang in de procedure waarvoor een toevoeging is verleend voortvloeit uit bedrijfsmatig handelen. Dit betekent dat [bestuurder] geen recht heeft op gesubsidieerde rechtsbijstand. Uitgangspunt is immers dat bedrijfsrisico's in beginsel voor rekening komen van de (ex-)ondernemer. De wetgever heeft in artikel 12, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wrb twee uitzonderingen hierop opgenomen. Uitgangspunt hierbij is dat indien het rechtsbelang dat voortvloeit uit het bedrijf de rechtzoekende meer als particulier dan als ex-ondernemer raakt, bij beëindiging van een bedrijf wel gesubsidieerde rechtsbijstand wordt verleend (Kamerstukken II 2000-2001, 27 553, nr. 3, blz. 5). In deze memorie van toelichting staat op dezelfde bladzijde: "Als tweede criterium voor het verkrijgen van gesubsidieerde rechtsbijstand geldt dat het bedrijf een jaar of langer geleden moet zijn beëindigd. Het moment waarop het bedrijf is beëindigd wordt niet nader bepaald. Het ligt voor de hand om aan te sluiten bij het moment waarop de inschrijving van de onderneming in het handelsregister is doorgehaald. Indien de inschrijving niet is doorgehaald kan de beëindiging van het bedrijf op andere wijzen jegens de raad worden aangetoond. Te denken valt aan de beëindiging van de toepasselijkheid van speciale fiscale regelingen voor het bedrijf." De Afdeling heeft in haar uitspraak van 22 november 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:3191](#)) geoordeeld dat bij de beoordeling of een bedrijf minstens één jaar voor de aanvraag om gesubsidieerde rechtsbijstand is beëindigd in beginsel mag worden uitgegaan van het moment dat het bedrijf bij de Kamer van Koophandel is uitgeschreven, maar dat een rechtzoekende met gegevens uit een objectieve bron kan aantonen dat het bedrijf eerder is beëindigd dan de datum van uitschrijving uit het register.

Zoals de raad in zijn schriftelijke uiteenzetting heeft vermeld is in beginsel de uitschrijving bij de Kamer van Koophandel bepalend. Maar, zo is op de zitting bij de Afdeling nader toegelicht, het tijdstip van beëindiging van een bedrijf kan ook met andere objectieve gegevens worden aangetoond. In deze zaak staat echter vast dat indien wordt uitgegaan van het door [appellant] genoemde moment van bedrijfsbeëindiging - het uitspreken van het faillissement op 22 september 2015 - het bedrijf van [bestuurder] niet meer dan één jaar voor de aanvraag van de toevoeging van

21 oktober 2015 is beëindigd. Reeds gezien deze wettelijke termijn van één jaar gaat de uitzondering, opgenomen in artikel 12, tweede lid, aanhef en onder e, sub 2, van de Wrb, niet op. De raad heeft de vergoeding derhalve terecht ingetrokken. De Afdeling komt dan ook niet toe aan een beoordeling van het betoog van [appellant] dat de raad en de rechtbank wat betreft de bedrijfsbeëindiging ook het bedrijfsrisico en de aansprakelijkheidsstelling in de besluitvorming en de beoordeling van het beroep hadden moeten betrekken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3210](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 987

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 02-10-2018, AWB 18/4239 en AWB 18/5852

de Minister van Buitenlandse Zaken.

VWEU 20

REGULIER. Bij de vraag of een derdelander aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU, dient enkel beoordeeld te worden of er tussen deze derdelander en de burger van de Unie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat een ontzegging van het verblijfsrecht aan de derdelander tot gevolg heeft dat de burger van de Unie het grondgebied van de Europese Unie moet verlaten.

Deze rechtspraak [Zambrano, [ECLI:EU:C:2011:124](#) en O., S. en L., [ECLI:EU:C:2012:776](#)] van het Hof brengt de rechtbank tot de volgende conclusie. Bij de vraag of een derdelander aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU, dient enkel beoordeeld te worden of er tussen deze derdelander en de burger van de Unie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat een ontzegging van het verblijfsrecht aan de derdelander tot gevolg heeft dat de burger van de Unie het grondgebied van de Europese Unie moet verlaten. Weliswaar was in de genoemde arresten van het Hof telkens sprake van een biologische en/of juridische ouder-kind relatie, maar dit betekent niet dat dit een vereiste is voor het bestaan van de bedoelde afhankelijkheidsverhouding. Een andere conclusie zou het nuttig effect van de werking van artikel 20 van het VWEU kunnen ontnemen. Niet valt immers uit te sluiten dat de eerder bedoelde afhankelijkheidsverhouding ook kan bestaan tussen andere familieleden onderling, of tussen het kind, zijnde burger van de Unie en de niet juridische en/of biologische ouder van het kind. De rechtbank vindt voorts steun voor deze conclusie in het arrest van het Hof inzake K.A. e.a. van 8 mei 2018 ([ECLI:EU:C:2018:308](#)). Uit dit arrest blijkt immers dat ook tussen meerderjarige familieleden, in zeer uitzonderlijke gevallen, sprake kan zijn van een zodanige

afhankelijkheidsverhouding dat aanspraak kan worden gemaakt op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU (zie punt 65 van het arrest).

[ECLI:NL:RBDHA:2018:11833](https://eur-lex.europa.eu/uri/lexuri/smartcgi?uri=ECLI:NL:RBDHA:2018:11833)

JnB2018, 988

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 06-09-2018 (publ. 04-10-2018), AWB 17/8309, AWB 17/8311

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

Aanvullend Protocol bij het Associatieverdrag EEG-Turkije 41 lid 1

REGULIER. ARBEID ALS ZELFSTANDIGE. Eiser heeft een aanvraag ingediend voor het verrichten van arbeid als zelfstandige in Nederland. Deze rechtbank en zittingsplaats heeft de eerdere beslissing op bezwaar vernietigd omdat de rechtbank verweerder niet volgde in zijn standpunt dat eiser onvoldoende documenten had overgelegd om een adviesaanvraag bij de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RvO) te doen. Vervolgens heeft verweerder eisers aanvraag voor advisering voorgelegd aan de RvO en in het bestreden besluit de aanvraag afgewezen onder verwijzing naar een negatief advies van de RvO. Volgens de rechtbank mocht verweerder zich baseren op dit RvO advies omdat eiser geen contra-expertise en ook geen stukken heeft overgelegd op grond waarvan aan het advies van de RvO ten aanzien van de levensvatbaarheid van de onderneming kan worden getwijfeld. De beroepsgrond dat de RvO in strijd met de standstill-bepaling een strengere toetsingsmaatstaf is gaan hanteren slaagt niet, gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 4 april 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:977](https://eur-lex.europa.eu/uri/lexuri/smartcgi?uri=ECLI:NL:RVS:2017:977)). Dat de markt van tijd tot tijd wijzigt, waardoor gelijke aanvragen op verschillende tijdstippen tot een andere uitkomst kunnen leiden, is evenmin in strijd met de standstill-bepaling. Verder slaagt het betoog van eiser dat uit de stukken die hij heeft verkregen op een verzoek op grond van de Wet openbaarheid bestuur (Wob) blijkt dat de RvO een strengere toetsingsmaatstaf is gaan hanteren, evenmin. Het enkele feit dat in de jaren 2015-2016 minder aanvragen zouden zijn ingewilligd dan in de jaren 2011-2013 is niet voldoende voor deze aanname. Ook slaagt het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet. De adviezen van de RvO zien alle op een andere periode en/of branche. Ook de door eiser overgelegde adviezen die hij met een beroep op de Wob heeft ontvangen, rechtvaardigen geen ander oordeel. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:11888](https://eur-lex.europa.eu/uri/lexuri/smartcgi?uri=ECLI:NL:RBDHA:2018:11888)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 989

MK ABRS, 01-10-2018, 201706929/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 lid 2 a

ASIEL. Procesbelang. De vreemdeling komt door verlening van de door hem gewenste verblijfsvergunning in een gunstiger positie doordat dit verblijfsrecht niet afhankelijk is van dat van zijn moeder. Daarmee is procesbelang in beginsel gegeven.

Bij het besluit van 5 april 2017 is aan de moeder van de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 verleend. Aan de vreemdeling is een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 verleend. In beroep heeft de vreemdeling betoogd dat hem ten onrechte geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 is verleend.

In de grieven klaagt de vreemdeling dat de rechtbank, door te overwegen dat hij geen belang heeft bij de beoordeling van zijn beroep, niet heeft onderkend dat een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 een sterker verblijfsrecht biedt dan de vergunning die hem bij het besluit van 5 april 2017 is verleend.

De vreemdeling komt door verlening van de door hem gewenste verblijfsvergunning in een gunstiger positie doordat dit verblijfsrecht niet afhankelijk is van dat van zijn moeder. Daarmee is procesbelang in beginsel gegeven.

[ECLI:NL:RVS:2018:3171](#)

JnB2018, 990

MK ABRS, 01-10-2018, 201802009/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1

ASIEL. Procesbelang. De vreemdeling komt door verlening van de door haar gewenste verblijfsvergunning in een gunstiger positie doordat dit verblijfsrecht niet afhankelijk is van haar relatie tot haar minderjarige zoon. Daarmee is het procesbelang in beginsel gegeven.

In de enige grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank, door te overwegen dat zij geen belang heeft bij de beoordeling van haar beroep [tegen de afwijzing van de aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen] omdat zij rechtmatig verblijf heeft als gezinslid van haar minderjarige zoon met de Nederlandse nationaliteit, niet heeft onderkend dat de gevraagde vergunning haar een sterker verblijfsrecht biedt.

De vreemdeling komt door verlening van de door haar gewenste verblijfsvergunning in een gunstiger positie doordat dit verblijfsrecht niet afhankelijk is van haar relatie tot haar minderjarige zoon. Daarmee is het procesbelang in beginsel gegeven.

[ECLI:NL:RVS:2018:3173](#)

JnB2018, 991

MK ABRS, 01-10-2018, 201806537/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Afghanistan. Thematisch ambtsbericht van mei 2018 en het rapport en de Country Guidance van het EASO. Algemene veiligheidssituatie is niet gewijzigd. De keuze van de staatssecretaris om alleen de groep gezinnen met minderjarige kinderen toe te voegen aan de al in het beleid opgenomen groepen waarvoor een binnenlands beschermingsalternatief niet geldt, is niet kennelijk onredelijk.

Grief over de algemene veiligheidssituatie

Hoewel het EASO een glijdende schaal gebruikt voor de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie en die beoordeling een andere opzet kent dan de door de staatssecretaris verrichte beoordeling, komt uit de Country Guidance [Country Guidance Afghanistan van het EASO van juni 2018] naar voren dat ook het EASO vindt dat er in Afghanistan geen gebieden zijn waarin de algemene veiligheidssituatie zo slecht is dat een vreemdeling reeds om die reden daarnaar niet kan terugkeren. Uit [het thematisch ambtsbericht over de veiligheidssituatie in Afghanistan van de minister van Buitenlandse Zaken van mei 2018, het rapport van het EASO, 'Country of Origin Information Report Afghanistan, Security Situation - Update', van mei 2018 en de Country Guidance] komt verder naar voren dat ook in de eerste helft van 2018 het aantal burgerslachtoffers hoog bleef. Uit de stukken, die voor een groot deel ook de veiligheidssituatie in 2017 beschrijven, komt echter geen wezenlijk ander beeld naar voren dan volgt uit de stukken die in voormelde uitspraak van de Afdeling van 21 maart 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:915](#)] aan de orde waren. Deze stukken geven de Afdeling daarom geen aanleiding om anders te oordelen over de veiligheidssituatie in Afghanistan. De grief faalt.

Wijziging van het beleid

In het ambtsbericht van mei 2018 staat dat ontheemden in Afghanistan onder zeer slechte omstandigheden leven en er een groot tekort is aan adequate huisvesting en basisbehoeften als water, voedsel, sanitaire voorzieningen en toegang tot de gezondheidszorg. Meer dan de helft van de ontheemden, vluchtelingen en terugkeerders zijn minderjarigen, waarvan een groot deel geen onderwijs volgt. Volgens schattingen krijgt Kaboel dagelijks 1200 ontheemden te verwerken. In de Country Guidance staat dat een binnenlands beschermingsalternatief voor gezinnen met kinderen niet redelijk is als het gezin over onvoldoende financiële middelen of een ondersteunend netwerk in het desbetreffende deel van Afghanistan beschikt. Gelet op voormelde informatie en gelet op wat hiervoor [...] is overwogen over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, is de keuze van de staatssecretaris om alleen de groep gezinnen met minderjarige kinderen toe te voegen aan de al in het beleid opgenomen groepen waarvoor een binnenlands beschermingsalternatief niet geldt niet kennelijk onredelijk.

[ECLI:NL:RVS:2018:3176](#)

JnB2018, 992

MK ABRS, 04-10-2018, 201805022/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:46

ASIEL. Als een taalanalyse geen uitsluitel geeft over de herkomst van een vreemdeling, maar de staatssecretaris zijn standpunt handhaaft dat een gestelde herkomst ongeloofwaardig is, zal hij moeten motiveren waarop die ongeloofwaardigheid gebaseerd is. Hij zal daarbij een door een vreemdeling overgelegd rapport moeten betrekken.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, houdt de verklaring van de vreemdeling over de redenen waarom zij geen Arabisch spreekt wél verband met het onderzoek naar haar herkomst, alleen al omdat zij die verklaring heeft gegeven in het kader van een onderzoek naar haar taalbeheersing. Dat een dergelijke verklaring - ook volgens TOELT - niet bij een taalanalyse kan worden betrokken, betekent verder niet dat die niet hoeft te worden beoordeeld; een onderzoek naar de herkomst van een vreemdeling is de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris en is niet beperkt tot een taalanalyse. Als een taalanalyse geen uitsluitel geeft over de herkomst van een vreemdeling, maar de staatssecretaris zijn standpunt handhaaft dat een gestelde herkomst ongeloofwaardig is, zal hij moeten motiveren waarop die ongeloofwaardigheid gebaseerd is. Hij zal daarbij een door een vreemdeling overgelegd rapport zoals dat van Buro Kleurkracht moeten betrekken.

Dat heeft de staatssecretaris in deze zaak niet gedaan. De taalanalyse waarop de staatssecretaris het besluit baseert, plaatst de herkomst van de vreemdeling eenduidig in Irak en houdt alleen in dat het volledig gebrek aan kennis van Arabisch sterk pleit tegen de door de vreemdeling gestelde levensloop. In het besluit wijst de staatssecretaris naar het weerwoord en de reactie daarin op de zienswijze, waarin de vreemdeling stelt dat haar geïsoleerde leefomgeving in Mosul als verklaring voor haar niet-beheersing van het Arabisch niet is betrokken. Volgens de staatssecretaris kan TOELT geen onderzoek doen naar zo'n verklaring en blijft daarom staan dat de vreemdeling haar herkomst uit Mosul niet aannemelijk heeft gemaakt. De staatssecretaris heeft met dit standpunt volstaan en ten onrechte niet zelf de geloofwaardigheid van de verklaring van de vreemdeling dat zij 15 jaar binnenshuis heeft verbleven beoordeeld. Hij heeft ten onrechte ook niet gereageerd op het door de vreemdeling overgelegde rapport van Buro Kleurkracht dat haar relaas ondersteunt. De staatssecretaris heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat de herkomst van de vreemdeling niet geloofwaardig is. Hij kon dus ook niet concluderen dat de vreemdeling hem heeft misleid. De rechtbank is ten onrechte tot een ander oordeel gekomen.

[ECLI:NL:RVS:2018:3243](https://ecli.nl/RVS:2018:3243)

JnB2018, 993

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 16-08-2018 (publ. 02-10-2018), NL18.13791

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Wbtv 28 lid 1 d lid 3

ASIEL. Ten onrechte geen gebruik gemaakt van een registertolk. Dat verweerder werkprocessen hanteert die erop gericht zijn om asielaanvragen vlot af te handelen, betekent niet dat er sprake is van spoedeisendheid als bedoeld in artikel 28, derde lid, van de Wbtv.

In wezen is in geschil of in het geval van eiser de vereiste spoed maakte dat van een niet-registertolk gebruik moest worden gemaakt. Verweerder heeft toegelicht dat er slechts vier registertolken Georgisch bekend zijn en dat het niet lukte om voor 19 juli 2018 een registertolk in te plannen. Verweerder heeft gewezen op de in acht te nemen strikte termijnen van deze procedure veilig land en het belang van een voortvarende afhandeling van asielaanvragen. Om die reden is een niet-registertolk ingezet. De rechtbank is van oordeel dat er geen wettelijke termijn is die verweerder in dit geval noodzaakte om eiser op 19 juli 2018 zonder een registertolk te gaan horen. Dat verweerder werkprocessen hanteert die erop gericht zijn om asielaanvragen vlot af te handelen, betekent niet dat er sprake is van spoedeisendheid als bedoeld in artikel 28, derde lid, van de Wbtv. Het 'gehoor veilig land van herkomst' had ook op een andere dag kunnen plaatsvinden.

Dat betekent dat verweerder gehandeld heeft in strijd met artikel 28, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wbtv, waarin is voorgeschreven dat verweerder gebruik moet maken van registertolken. De in het derde lid genoemde uitzondering is niet van toepassing. In dit geval zal de rechtbank het geconstateerde gebrek passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. Overwogen wordt dat uit de tekst van het gehoor blijkt dat eiser de tolk goed kon verstaan en dat hij na afloop geen op- of aanmerkingen had over deze tolk. Daaruit volgt dat niet aannemelijk is dat eiser door het gebrek is benadeeld.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:11662](https://ecli.nl/RBDHA:2018:11662)

JnB2018, 994

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 20-09-2018 (publ. 03-10-2018), AWB 18/5498

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG 13 lid 1

ASIEL. Nareis. De voorzieningenrechter draagt verweerder voorwaardelijk op, voor zover hij afziet van het benaderen van de Jordaanse autoriteiten ter bemiddeling voor de afgifte van een laissez-passer of indien de Jordaanse autoriteiten niet tot afgifte van een laissez-passer overgaan, op te dragen om aan verzoekster de mvv en een laissez-passer voor vertrek naar Nederland af te geven op of in de nabijheid van het Nederlandse consulaat-generaal in Erbil (Irak).

Aan verzoekster is een machtiging tot voorlopig verblijf verleend (mvv) voor verblijf bij haar echtgenoot in het kader van nareis. Zij heeft de Iraanse nationaliteit en verblijft in Noord-Irak.

Verzoekster heeft een voorlopige voorziening gevraagd hangende haar bezwaar tegen de weigering van verweerder om aan haar medewerking te verlenen bij het verkrijgen van de aan haar verleende mvv en een laissez-passer om daarmee naar Nederland te kunnen reizen.

Uit artikel 13, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, ook gezien in het licht van de uitleg die in de Richtsnoeren aan die bepaling wordt gegeven, leidt de voorzieningenrechter af dat van verweerder alle medewerking mag worden verwacht om

verzoekster in staat te stellen haar mvv en een laissez-passer af te halen bij een Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging, zodat zij daadwerkelijk in staat wordt gesteld om haar recht op gezinshereniging uit te oefenen.

Op grond van de standpunten van partijen gaat de voorzieningenrechter ervan uit dat op dit moment voor verzoekster geen veilige mogelijkheid bestaat om de Nederlandse ambassade in Jordanië te bereiken om daar haar mvv en een laissez-passer voor haar reis naar Nederland af te halen, tenzij de Jordaanse autoriteiten aan haar een laissez-passer verlenen.

Gelet op de inspanningen die verzoekster zelf heeft verricht om een reis naar Turkije of Jordanië mogelijk te maken, voert zij terecht aan dat van verweerder nu in alle redelijkheid meer inspanningen mogen worden verwacht die tot de daadwerkelijke afgifte van de mvv en een laissez-passer kunnen leiden.

De voorzieningenrechter stelt verweerder eerst in de gelegenheid om, zo nodig in overleg met de minister van Buitenlandse Zaken, de Nederlandse ambassade in Jordanië de opdracht te geven om in contact te treden met de Jordaanse autoriteiten ter bemiddeling voor de afgifte aan verzoekster van een laissez-passer waarmee zij toegang tot Jordanië kan verkrijgen.

De voorzieningenrechter draagt verweerder voorwaardelijk op, voor zover hij afziet van het benaderen van de Jordaanse autoriteiten ter bemiddeling voor de afgifte van een laissez-passer of indien de Jordaanse autoriteiten niet tot afgifte van een laissez-passer overgaan, op te dragen om aan verzoekster de mvv en een laissez-passer voor vertrek naar Nederland af te geven op of in de nabijheid van het Nederlandse consulaat-generaal in Erbil (Irak).

[ECLI:NL:RBDHA:2018:11841](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/REG/2018/11841)

JnB2018, 995

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 02-10-2018, AWB 18/5527

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG 12

ASIEL. Nareis. De indieningstermijn is al 'veiliggesteld' door een eerdere aanvraag in 2012. Referent is inmiddels houder van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Gelet op artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 kan nareis alleen worden aangevraagd door een houder van een asielvergunning voor bepaalde tijd. De rechtbank oordeelt dat dit geen afbreuk doet aan het beoogde doel en het nuttig effect van de gezinsherenigingsrichtlijn. Daartoe is met name van belang dat een aanvraag in beginsel binnen drie maanden na verlening van de asielvergunning moet worden ingediend, terwijl deze vergunning in de regel pas na vijf jaar kan worden omgezet naar een vergunning voor onbepaalde tijd. Nu eisers van 13 februari 2012 tot 5 januari 2017 de tijd hebben gehad om hun aanvraag (opnieuw) in te dienen, heeft de staatssecretaris hun aanzienlijk meer tijd geboden dan de gezinsherenigingsrichtlijn als uitgangspunt voorschrijft. De staatssecretaris hanteert daarom, anders dan eisers stellen, juist geen rigide interpretatie van artikel 12, eerste lid, van de gezinsherenigingsrichtlijn.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:11843](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 996

HvJEU (Tweede kamer), 04-10-2018, C-56/17

Fathi tegen Bulgarije.

Verordening (EU) nr. 604/2013 3 lid 1

Richtlijn 2013/32/EU 46 lid 3

Richtlijn 2011/95/EU 9 lid 1 lid 2, 10 lid 1 b

DUBLINVERORDENING. Behandeling van een verzoek om internationale bescherming zonder dat uitdrukkelijk is beslist welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling.

Bewijs van vervolging op grond van godsdienst.

Het Hof (Tweede kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 3, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening], moet in een situatie als in het hoofdgeding aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat de autoriteiten van een lidstaat een verzoek om internationale bescherming ten gronde behandelen in de zin van artikel 2, onder d), van die verordening, zonder dat zij een uitdrukkelijk besluit hebben genomen waarbij is vastgesteld dat die lidstaat volgens de in die verordening genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.
- 2) Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn] moet in een situatie als in het hoofdgeding aldus worden uitgelegd dat, in het kader van een beroep dat door een persoon die om internationale bescherming verzoekt, is ingesteld tegen een besluit waarbij zijn verzoek om internationale bescherming ongegrond is verklaard, de bevoegde rechter van een lidstaat niet ambtshalve dient na te gaan of de in verordening nr. 604/2013 neergelegde criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dat verzoek, correct zijn toegepast.
- 3) Artikel 10, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt en die zijn verzoek baseert op een risico op vervolging op grond van godsdienst, om zijn verklaringen over zijn godsdienstige overtuiging te staven, geen verklaringen moet afleggen of documenten moet overleggen met betrekking tot alle door het begrip „godsdienst” in de zin van die bepaling bestreken aspecten. De verzoeker moet die verklaringen evenwel op een geloofwaardige manier staven door gegevens in te brengen op grond waarvan de bevoegde autoriteit zich kan vergewissen van de waarheid ervan.
- 4) Artikel 9, leden 1 en 2, van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat het verbod om handelingen te stellen die indruisen tegen de staatsgodsdienst van het land van herkomst van de persoon die om internationale bescherming verzoekt – waarvan de schending met terechtstelling of met een gevangenisstraf wordt bestraft – een „daad van vervolging” in de zin van dat artikel kan uitmaken, mits op dat verbod concreet

dergelijke sancties worden toegepast door de autoriteiten van dat land, wat door de verwijzende rechter moet worden nagegaan.

[ECLI:EU:C:2018:803](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2018/803)

JnB2018, 997

HvJEU (Tweede kamer), 04-10-2018, C-652/16

Ahmedbekova tegen Bulgarije

Richtlijn 2011/95/EU 3, 4, 10, 23

KWALIFICATIERICHTLIJN EN PROCEDURERICHTLIJN. Verzoeken om internationale bescherming die afzonderlijk zijn ingediend door leden van hetzelfde gezin.

De deelname aan het indienen van een klacht tegen zijn land van herkomst bij het EHRM is een grond van vervolging wegens „politieke overtuiging” indien er gegronde redenen zijn voor vrees dat dat wordt gezien als een handeling van politieke dissidentie waartegen het land zou kunnen overwegen represaillemaatregelen te nemen.

Volledig en ex nunc onderzoek.

Het Hof (Tweede kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat in het kader van de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet worden gehouden met de bedreigingen met vervolging en ernstige schade jegens een gezinslid van de verzoeker, teneinde te bepalen of laatstgenoemde wegens zijn familieband met die bedreigde persoon zelf aan dergelijke bedreigingen wordt blootgesteld.
- 2) Richtlijn 2011/95 en richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzetten dat op de door de leden van één gezin afzonderlijk ingediende verzoeken om internationale bescherming maatregelen worden toegepast in verband met de eventuele samenhang ervan, maar zich er wel tegen verzetten dat deze verzoeken gezamenlijk worden beoordeeld. Zij verzetten zich er tevens tegen dat de beoordeling van een van die verzoeken wordt geschorst totdat de behandelingsprocedure van een van die andere verzoeken is beëindigd.
- 3) Artikel 3 van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten toestaat te bepalen dat, ingeval krachtens de bij deze richtlijn ingestelde regeling internationale bescherming wordt verleend aan een gezinslid, het genot van deze bescherming wordt uitgebreid tot andere gezinsleden, mits zij niet onder een van de in artikel 12 van deze richtlijn genoemde uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming.
- 4) De in artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32 geformuleerde grond van niet-ontvankelijkheid ziet niet op een situatie als aan de orde in het hoofdgeding, waarin een meerderjarige voor zichzelf en voor zijn minderjarige kind een verzoek om internationale bescherming indient dat met name is gebaseerd op het bestaan van een gezinsband met een andere persoon, die afzonderlijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

5) De deelname van de persoon die om internationale bescherming verzoekt aan het indienen van een klacht tegen zijn land van herkomst bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan in het kader van de beoordeling van de in artikel 10 van richtlijn 2011/95 genoemde vervolgingsgronden in beginsel niet worden beschouwd als bewijs dat deze verzoeker tot een „bepaalde sociale groep” behoort in de zin van artikel 10, lid 1, onder d), maar moet worden beschouwd als een grond van vervolging wegens „politieke overtuiging” in de zin van artikel 10, lid 1, onder e), indien er gegronde redenen zijn voor vrees dat de deelname aan het indienen van die klacht door dat land wordt gezien als een handeling van politieke dissidentie waartegen het land zou kunnen overwegen represaillemaatregelen te nemen.

6) Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met de verwijzing in artikel 40, lid 1, van deze richtlijn naar de beroepsprocedure, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld tegen een beslissing tot weigering van internationale bescherming, gronden voor de verlening van internationale bescherming of feitelijke gegevens die weliswaar betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan vóór de vaststelling van die weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming, maar die voor het eerst zijn aangevoerd tijdens de beroepsprocedure, als zijnde „nadere verklaringen” en na de beslissingsautoriteit te hebben verzocht deze te onderzoeken, in beginsel dient te beoordelen. Deze rechterlijke instantie is daartoe echter niet gehouden indien zij constateert dat deze gronden of gegevens in een te late fase van de beroepsprocedure zijn aangevoerd of niet op een voldoende concrete wijze zijn ingediend om naar behoren te worden onderzocht, of ook, wanneer het gaat om feitelijke gegevens, indien zij constateert dat deze niet van betekenis zijn of zich niet voldoende onderscheiden van de gegevens waarmee de beslissingsautoriteit reeds rekening heeft kunnen houden.

[ECLI:EU:C:2018:801](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2018/801)

JnB2018, 998

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door

Hongarije op 20-06-2017, PG, C-406/18

Handvest van de grondrechten EU 47

Richtlijn 2013/32/EU 31

EVRM 6, 13

PROCEDURERICHTLIJN. Asielprocedure in Hongarije. Doeltreffende voorziening in rechte. Eén enkele dwingende termijn van in totaal 60 dagen voor gerechtelijke asielprocedures.

1. Kunnen artikel 47 van het Handvest van de grondrechten [van de Europese Unie] en artikel 31 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad (bekend als de „procedurerichtlijn”), in het licht van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, aldus worden uitgelegd dat een lidstaat een doeltreffende voorziening in rechte kan waarborgen niettegenstaande dat de rechters van die lidstaat besluiten die in een

asielprocedure zijn genomen, niet kunnen wijzigen, maar deze alleen nietig kunnen verklaren en een nieuwe procedure kunnen gelasten?

2. Kunnen artikel 47 van het Handvest van de grondrechten en artikel 31 van de procedurerichtlijn, eveneens in het licht van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, aldus worden uitgelegd dat de wettelijke regeling van een lidstaat verenigbaar is met die bepalingen voor zover zij voorziet in één enkele dwingende termijn van in totaal 60 dagen voor gerechtelijke asielprocedures, ongeacht individuele omstandigheden en zonder rekening te houden met de specifieke kenmerken van de zaak of met eventuele problemen inzake bewijs?

[C-406/18](#)

[Naar inhoudsopgave](#)